

GUACAIPURO CUACTEMOC COBRA EL DEUTE D'EUROPA

Aquí jo, Gaucaipuro Cautemoc, descendent dels qui poblaren Amèrica fa quaranta mil anys, he vingut a trobar aquells que la trobaren en fa cinc-cents. Aquí doncs, ens trobem tots: sabem què som i en tenim prou. Mai no tindrem cap altra cosa.

El germà duaner em demana un paper escrit amb visat per poder descobrir aquells que em van descobrir. El germà usurer em demana el pagament d'un Deute contret per Judes a qui mai no vaig autoritzar a vendre'm. El germà picaplets europeu m'explica que tot el Deute es paga amb interessos, encara que sigui venent éssers humans i països sencers sense demanar-los el consentiment. Ja vaig descobrint-los.

També jo puc reclamar interessos. Consta a l'Arxiu d'Índies, rebut sobre rebut, signatura sobre signatura, que sols entre l'any 1503 i el 1660 van arribar a Sanlúcar de Barrameda 185.000 quilos d'argent provinents d'Amèrica. Saqueig? No ho cregués pas jo, perquè és pensar que els germans cristians falten al seu setè manament. Espoliació? Que Tonantzin em guardi de figurar-me que els europeus, igual que Caim, maten i després neguen la sang del germà? Genocidi? Això seria donar crèdit a calumniadors com Bartolomé de las Casas, que qualifiquen la Trobada com a destrucció de les Índies, o a d'altres com el doctor Pietri, que l'arrencada del capitalisme i de l'actual civilització europea es degué a aquella inundació de metalls preciosos.

NO: els 185.000 quilos d'or i els 16 milions de quilos d'argent han de ser considerats com el primer de diversos préstecs amigables d'Amèrica per al desenvolupament d'Europa. El contrari seria pressuposar crims de guerra, la qual cosa donaria

dret no sols a exigir-ne la devolució immediata sinó a indemnització per danys i perjudicis. Prefereixo creure en la menys ofensiva de les hipòtesis. Tan fabuloses exportacions de capital no van ser res, són l'inici d'un Pla "Marshalltuma" per garantir la reconstrucció de la bàrbara Europa, arruinada per les seves guerres contra els cultes refinats musulmans, defensors de l'àlgebra, la poligàmia, el bany quotidià i altres guanys superiors de la civilització.

Per això podem preguntar-nos: han fet els germans europeus un ús racional, responsable, o almenys productiu, dels recursos tan generosament avançats pel nostre Fons Indoamericà Internacional? Deplorem haver de dir que no. En el camp estratègic, els van dilapidar en batalles de Lepanto, Armades Invencibles, Tercers Reichs i altres formes d'extermini mutu, sense cap més resultat que acabar ocupats per les tropes de l'OTAN. En el camp financer han estat incapaços -després d'una moratòria de 500 anys- tant de cancel·lar capital i interessos, com d'independitzar-se de les rendes líquides, les matèries primeres i l'energia barata que els exporta el Tercer Món.

Aquest deplorable quadre corrobora l'afirmació de Friedman segons la qual una economia subsidiària mai no podrà funcionar. I ens obliga a reclamar-los -pel seu bé- el pagament del capital i dels interessos que tan generosament hem demorat tots aquests segles. Dient això aclarim que no ens rebaixem a cobrar-los les vils i sanguinàries taxes flotants d'interessos que oscil·len entre un 20% i un 30%, i que els germans europeus cobren als pobles del Tercer Món. Ens limitarem a exigir la devolució dels metalls preciosos avançats, més el mòdic interès fix d'un 10% anual acumulat durant els últims 300 anys.